

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικ. Β' 15.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 9 Μαΐου 1955 (Π.Ο.Η.)

Ἔτος Θ'. Ἀριθ.— 207 — Τιμὴ Φύλλον Δοχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΑΚΑΤΑΒΛΗΤΟΝ ΦΡΟΝΗΜΑ

Πλουσία εἰς πνευματικὴν συγκομιδὴν ἡ περιοδεῖα τοῦ Πανιερωτάτου ἡμῶν Προέδρου κ. Χρυσοστόμου ἀνὰ τὰ παραρτήματα τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας. Ἡ συγκινητικὴ ὑποδοχὴ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῶν παραρτημάτων, ἡ ἐγκατάλειψις τῶν ἐργασιῶν τῶν καὶ αὐτῆς τῆς πολυμύχθου βιοπάλης, προκειμένου νὰ ἀπολαύσωσιν τοῦ πνευματικοῦ θησαυροῦ, τῆς εὐλογίας τοῦ, ἀποδεικνύουν τὸ ἀκατάβλητον φρόνημα τῶν ἀκαταβλήτων προμάχων τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ σεβασμοῦ ἐπισκέπτου τῶν ἐτίμησαν ἕνα ἠθικὸν κεφάλαιον τῆς νεωτέρας ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ἐτίμησαν ἀκόμη τὴν εὐψυχίαν καὶ τὸ ἀκαταγώνιστον θάρρος τοῦ ὁμολογητοῦ, ἐτίμησαν τὴν στοργικὴν ἀγάπην τοῦ πατρός, ἐτίμησαν ὁμῶς ἐξαιρέτως τὸ ὕψηλόν νόημα τῆς διωκομένης Ὁρθοδοξίας ὅπερ ἐνσαρκώνει ὡς ἡγέτης, ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος καὶ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ ὀρθοδοξία ὡς πίστις, ὡς ἰδανικόν, ὡς πνεῦμα διαποτίζον τοὺς ἱστοῦς καὶ τὰ νημάτια τῆς προσωπικότητος, εἶναι τόσο βαθύτατα ριζωμένη εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν, ὥστε τίποτε ἀπολύτως νὰ μὴ δύναται νὰ τὴν ἀποσπάσῃ.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔπρεπε νὰ προσέξουν καὶ οἱ ἀρμόδιοι, κατ' ἀρχὴν δὲ καὶ πρωτίστως ἡ «Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος». Ἀλλ' ὥστε εἶναι διδάγμα σεβαστὸν τῆς ἱστορίας, ὅτι ὅσοι ἐπεχείρησαν βιαίως νὰ ἄρουν τὰς διαφορὰς ἢ τὰς δογματικὰς ἀντιθέσεις, συμπαρεσύρθησαν ἀπὸ τὴν σφοδρότητα τῆς θυέλλης, ποὺ οἱ ἴδιοι προεκάλεσαν, περιεβλήθησαν μὲ τὸ ὄνειδος καὶ τὴν αἰσχύνην τοῦ δυνάστου καὶ ἐξησφάλισαν τὴν αἴγλην τοῦ θριάμβου εἰς τοὺς διωκομένους.

Ὁ προτεσταντισμὸς δὲν θὰ ἦτο δεσπόζουσα θρησκευτικὴ δοξασία τῆς Εὐρώπης, ἐὰν ἡ νύξ τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου δὲν ἐσφυρηλά-

τει τὴν ἰσχύν του. Τὸ ἀκμαῖον καὶ ἀκατάβλητον φρόνημα τόσο τοῦ ἐπισκεφθέντος τὴν Μακεδονίαν ἡγέτου μας, ὅσον καὶ τῶν εὐτυχῶν ἀδελφῶν τῶν παραρτημάτων διακηρύσσουν στεντορεῖα τῇ φωνῇ, ὅτι «σὰν τὴν σπῆθα κρυμμένη στὴ στάχτη» παραμένει ὁ φλογερός ζήλος τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, οὐδέποτε σβύνει καὶ πάντοτε ἀναφλέγει τὰς συνειδήσεις πρὸς δρᾶσιν. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ποῦ μετέβη ὁ Πανιερώτατος ἡμῶν Πρόεδρος ἐπεσκέφθη καὶ τοὺς οἰκείους μητροπολίτας καὶ συνωμίλησε φιλαδέλφως ἐπὶ τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων. Ἐπεδείχθη πλήρης κατανόησις ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς εἰρηνικῆς συνυπάρξεως, μέχρις τῆς ὀριστικῆς ρυθμίσεως τοῦ ζητήματος ὑπὸ πανορθόδοξου Συνόδου.

Καὶ αὐτὸ ἐπιβάλλει τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας, ὅτε κρωγμοὶ θνησιμβρότων ὁρνέων κρῶζουν ἐπὶ τῶν κωδωνοστασίων τῆς. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὸ ἀκμαῖον φρόνημα τῶν ἀγωνιζομένων διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν δὲν θὰ καμφθῇ καὶ θὰ ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν τῆς ἀποτελεσματικῆς ἀμύνης τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀλλ' ὥστε ἡ αἱματηρὰ ἐμπειρία τῶν προσφάτων ἐτῶν κάθε ἄλλο παρὰ συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς συνεχίσεως τῆς τακτικῆς τῶν βιαιοπραγιῶν καὶ τῶν διωγμῶν. Ἡ ἀποτελεσματικότης τῶν δυναμικῶν καὶ βαρβάρων μέτρων εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σχεδὸν ἀσήμαντος. Ἀντιθέτως αἱ καινοτομίαι, οἱ ἀπολακτισμοὶ τῆς παραδόσεως καὶ ὁ εὐθυγραμμισμὸς μὲ τὸν προτεσταντισμὸν ἀνοίγουν χάσμα μέγα εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἐντὸς τοῦ ὁποῦ σπεύδουν νὰ κρυβοῦν οἱ ἀσπάλακες καὶ τὰ ζωῖφια τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἀμαρτίας. Ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀντιχριστιανικὸν ὄργανον τῶν ξένων αἱρέσεων εἰς τὴν χώραν μας.

Μὲ ποῖα λοιπὸν κριτήρια δικαιώνεται ὁ διωγμὸς μας;

Μήπως ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς περισυλλογῆς, ἡ ὥρα τῶν μεγάλων ἀποφάσεων καὶ ἐπιβάλλεται νὰ κάνωμεν ἀπὸ κοινοῦ τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν Πανορθόδοξον Σύνοδον; Ναί. Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸ σημερινὸν ἐπιτακτικὸν αἶτημα τῆς ζωῆς καὶ τὴν εὐθύνην μας πρὸς τὸ μέλλον, ἀκούεται ὁ προφητικὸς λόγος: Νὰ καταπαύσῃ ἡ δίωξις τῆς Ὁρθοδόξου εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὴν ὑπερασπίζονται, νὰ συγκληθῇ Πανορθόδοξος Σύνοδος καὶ νὰ διασωθῇ ἀπὸ τὴν καταλυτικὴν σκαπάνην τῶν καινοτόμων ὁ ἀνεκτίμητος θησαυρὸς τῶν ὀρθοδόξων ἀρχῶν.

ΗΡΩΪΚΑΙ ΤΑΛΑΙΠΩΡΙΑΙ

«Ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσιν καὶ σπηλαίοις»

Ἡ μόνη ἀκατανίκητη δύναμις εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Τίποτε δὲν τὴν ἐκμηδενίζει. Αὐτὸ διαφαίνεται εἰς τὰς γραμμάς τῆς παρατιθεμένης ἐπιστολῆς καὶ αὐτὸ ὥς τὸ προσέξουν οἱ σφραγίζοντες ναοὺς καὶ διώκοντες τοὺς χριστιανοὺς. Ἐπὶ τῆς ταλαιπωρίας αὐτῆς θεμελιούται ὁ ἀνδρὶς τῆς νίκης.

Ἐν Ἐρυθραῖς τῇ 21—4—55

Πανιερώτατε Ἄγιε Πρόεδρε,

Τὴν Ἀγίαν σας δεξιὰν ἀσπαζόμενος χαιρετίζω υἱικῶς καὶ ταπεινῶς τὴν ἡμετέραν Πανιερότητα τῷ γλυκυτάτῳ προσόρματι.

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!»

Ἡ παρούσα μου καθυστερημένη κάπως διὰ λόγους ἀνωτέρους τῆς θελήσεώς μου ἔρχεται νὰ ἐκπληρώσῃ ταπεινῶς τὸ καθήκον τῆς διὰ τὴν Μεγάλῃν Ἡμέραν τῆς Λαμπροφόρου Ἀναστάσεως. Ἡ ἐβδόμας τῶν Παθῶν ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς ἐδῶ, ὀλίγον τι δραματική. Ὅχι ἕνεκα διωγμοῦ τόσο, ὅσον διὰ τὴν κακοκαιρίαν.

Τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἐξηγριωμένα εἶχον πάρει τὴν θέσιν τῶν διωκτῶν μας καὶ ἐμάχοντο καθ' ἡμῶν συμπληροῦντα οὕτω τὰ τυχόν ἐκείνων κενά...

Αἱ ἀλλεπάλληλοι καταρακτώδεις βροχαὶ καὶ τὸ ἀσύνηδες εἰς τῷ αὐτῇ ἐποχῇ ψῦχος ἔδιδον τὴν εἰκόνα μᾶλλον χριστουγέννων ἢ ἑαρινοῦ Πάσχα! Τὴν ἀπόστασιν δὲ τῶν τριῶν χιλιομέτρων ἔξω τῆς κοινοπόλεως μας διανύοντες μέχρι τοῦ ἐκκλησιδίου εἰς ὃ διὰ τὴν ἀνάγκην τὰ καθήκοντά μας ἐπιτελοῦμεν δὲς τῆς ἡμέρας, καὶ μηδέποτε σχεδὸν στεγνοὶ ὄντες ἐδοκιμαζόμεθα ποικιλοτρόπως εἰς ἀντοχήν!...

Δραματικωτέρα ὅμως ὑπῆρξε ἡ νύξ τῆς Μ. Πέμπτης. Ἐν ἐκείνῃ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μας περὶ τὴν 11ην μ.μ. ὑπὸ συνεχῇ καὶ ἀδιάκοπον βροχῇ καὶ ψηλαφητὸν σκότος ἐφθάσαμεν ὁδοποροῦντες εἰς τὴν σημείον τοῦ δρόμου ἔνθα χειμαρρὸς τῆς ὀρητικῆς ἀπὸ ὕψους κατερχόμενος εἶχεν καταλύσει ὅλα τὰ πέριξ καὶ εἶχεν καταστήσῃ ἀδιάβατον τὸν δρόμον. Ψηλαφοῦντες προσπαθοῦμεν ν' ἀνακαλύψωμεν πέτρας διὰ νὰ ῥίψωμεν ἐπὶ τῆς κοίτης

τοῦ νὰ διαπεράσωμεν. Τόση ὅμως ἦτο ἡ ὀρμή του, ὥστε καὶ τὰς ὀγκώδεις πέτρας τὰς παρέσυρεν εἰς τὴν δύνῃν τῆς ὀρητικότητός του.

Ὅθεν ἠναγκάσθημεν πιεζόμενοι ὑπὸ τῆς βροχῆς νὰ τὸν διαβῶμεν «ἀβρόχοις ποσὶ!» ἐρριφθήμεν ἐντὸς βουτούμενοι μέχρις ὁσφύος... Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν μὴ στηριζόμενοι καλῶς ἴσως ἐβαπτίσθησαν ὁλοκληρωτικὰ εἰς τὰ νερά τοῦ χειμάρρου ὡς εἰς Ἴορδάνην!

Παρ' ὅλας τὰς σκληρὰς αὐτὰς νυκτερινὰς κακουχίας ἄξιον θαυμασμοῦ εἶναι ὅτι οὔτε αὐταὶ οὔτε ἡ ἐρημία, οὔτε ἡ ἀπόστασις ἡμῶν διὰ τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν τακτικὸν ἐκκλησιασμόν ὅλας τὰς νύκτας. Ἀνόμῃ δὲ καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν ὑστέρησαν τοῦ ἐκκλησιασμοῦ παρ' ὅλας τὰς διακινδυνεύσεις.

Ὁ ζῆλος νικᾷ τὰ πάντα καὶ τὰ ἀδύνατα καταρθώνει.

Ἐδοξάσθη καὶ ἐφέτος ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐρήμῳ κατανυκτικώτερον διὰ τὸν κόπον καὶ τὴν ταλαιπωρίαν.

Ἀποτελεσμα ὅμως ὅλων αὐτῶν ὑπῆρξε ἡ ἀσθένειά μου ὡς καὶ πολλῶν ἀδελφῶν χριστιανῶν.

Μόλις πρὸ τριῶν τεσσάρων ἡμερῶν ἀνέλαβον ἐκ τῆς ἀσθενείας μου ἀνακτήσας τὰς σωματικὰς μου δυνάμεις ἐλειτούργησα δὲ τῶν Μυροφόρων εἰς τὸ ἀγαπητὸν ἐρημικὸν ἐκκλησιδίου θεῖα χάριτι καὶ εὐχαίς ὑμῶν κατόπιν τόσοις ἡμερῶν διακοπῆς ἀπὸ τοῦ Πάσχα.

Ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἤμην ἀσθενῶν κλινήρης. Αὐτὸς δὲ ὑπῆρξε καὶ ὁ λόγος τῆς καθυστερήσεως τῆς παρουσίας μου.

Ἀλλὰ δι' ἡμᾶς δὲν γεννᾶται λόγος τόσης σπουδαιότητος. Ἡμεῖς πρὸς Ὑμᾶς ἔχοντες πάντοτε τὴν σκέψιν καὶ τὸν νοῦν ἀναλογιζόμεθα τοὺς κόπους σας εἰς τοιοῦτον γῆρας ἰδίᾳ δὲ εἰς τὰς κοπιώδεις μεγάλας ἐργίας.

Εὐχόμεθα ὅθεν ὅλοι, ψυχῇ καὶ δυνάμει, ἵνα ὁ πλουσιόδορος καὶ Παντελεήμων Θεὸς παρέχῃ ἀφ' ὅθονον τὴν δωρεὰν τῆς υἱείας καὶ ἔτῃ μακρὰ εἰς ὑμᾶς σπλαχνισθεὶς ἐφ' ὑμᾶς διὰ τὴν πτωχείαν καὶ ἀδυναμίαν ἡμῶν εἰς τοὺς χαλεποὺς τούτους καιροὺς.

Σεῖς δὲ Πανιερώτατε μὴ παύσητε εὐχόμενος ὑπερ ἐνισχύσεως ἡμῶν πάντων, ἵνα πάντοτε καὶ εἰς πάσαν περίστασιν νικᾷ τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ καὶ ἡμεῖς οἱ ἀναξίως εὐρεθέντες εἰς τὸν κλῆρον τῆς ὑψηλῆς ταύτης διακονίας ἐνδυναμούμεθα εἰς πίστιν διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἰδεώδους ἀγῶνος μας, ἄχρι ἀνωθεν ὀρισθέντος καιροῦ ἀποκαταστάσεως τῆς ἀρχαίας αἰγλῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῇ ἀμώμῳ νύμφῃ τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις δὲ θερμῶς παρακαλῶ καὶ ἰδιαιτέρως αἰτῶ παρ' ὑμῖν τὴν μνημόνευσιν καὶ τοῦ ἰδιοῦ μου ὀνόματος ἐν ταῖς εὐπροσδέκτοις πρὸς Κύριον δεήσεσιν ὑμῶν, ὅπως τύχω ἐλέους καὶ συγκομιῆς παρὰ τοῦ Δικαίου κριτοῦ ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς δικαίας ἀνταποδόσεως.

Μετὰ υἱικῆς εὐλαβείας

† Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Κιούσης

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ ΘΕΜΑΤΑ

ὑπὸ Νικήτα Διακογιάννη

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Βιβλὶς οὐχ' ἦτον ἐθανατοῦτο ὡς ἔνοχος τοιούτων ἀνοσιουργημάτων, λαμπρῶς ἐπαυξάνουσα τὸν χορὸν τῶν Ἀγίων Μαρτύρων. Μόνον ἐν μέσῳ τοιούτων διωκτῶν δύναται τις νὰ θαυμάσῃ τὸ πρᾶον καὶ ἤπιον τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων χριστιανῶν, οἵτινες ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν διωκτῶν αὐτῶν ὑπάρχοντες, δι' Ἰησοῦ ἀναγεννηθέντες, ἀμέσως, ὡς ἄλλης μάξης καὶ ἄλλης φύσεως ἀνθρώποι, λοιδορούμενοι ὑπὸ λόγων, διωκόμενοι ἠείχοντο καὶ βλασφημούμενοι παρεκάλουν, (Α' Κορινθ. γ' 12) ἐντελῶς δουλωθέντες τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τῇ ἀρετῇ (Ρωμ. 6, 18).

Ἡ χριστιανὴ μήτηρ ἔζη ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς, οἱ δὲ χριστιανοὶ ἄνδρες ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ καθημερινοῦ αὐτῶν βίου. Τοιουτοτρόπως οἱ παλαιότεροι Χριστιανοὶ ἀπέφευγον τὰ ἐπαγγέλματα τοῦ εἰδωλοποιτοῦ, τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλούντων θύματα καὶ θυμιάματα, τῶν ἐν ἀδικίᾳ συναγωνιζομένων ρητόρων, τῶν δημίων, τῶν τοκογλύφων, τῶν ἐφομάχων, τῶν μάγων, τῶν ἀστρολόγων καὶ τὰ τοιαῦτα (ὄρα Ἀπ. Διατ. 8, σ).

Οἱ παλαιότεροι Χριστιανοὶ πανταχοῦ καὶ πάντοτε εὐχαριστοῦντες τῷ Κυρίῳ ὕμνουν καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, ὑποτασσόμενοι πάσῃ ἀρχῇ. Ἀπέφευγον ὅχι μόνον πᾶσαν ἐθνικὴν «ὅπως μὴ συμβῇ» τε αὐτοῖς διὰ τῆς φθῆς εἰδώλων μνημονεύειν». Προσεῖχον εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν ἰδίων αὐτῶν τέκνων, διδάσκοντες εἰς αὐτὰ «τὰ ἱερὰ γράμματα» «μετ' ἐπιτηδείων καὶ τῷ λόγῳ ἀρμολογούντων τεχνῶν». (Ἀπ. Διατ. IV. 11).

Τοὺς δούλους, τοὺς ὁποίους οἱ ἐθνικοὶ ἐθεώρουν ὡς κτήνη ὑπ' αὐτοὺς πεπραμένα, οἱ παλαιότεροι Χριστιανοὶ ἐθεώρουν ὡς υἱοὺς ἢ ἀδελφοὺς διὰ τὴν τῆς πίστεως κοινωνίαν. (Ἀπ. Διαταγ. IV. 12).

Ἐὰν δέ τις τῶν Χριστιανῶν πτωχὸς ὦν, οὐκ εἶχεν, οὕτως νηστεύων τὸ τῆς ἡμέρας ἔπεμπε εἰς τὸν ἐν τῇ φυλακῇ κρατούμενον ἀδελφὸν αὐτοῦ. (Ἀπ. Διατ. V 1).

Ἐὰν δέ τις τῶν Χριστιανῶν, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καταδικαζόμενος, ἐρρίπτετο εἰς τὰς φυλάκας, ἐκ τοῦ κόπου καὶ τοῦ ἰδρώτος αὐτῶν οἱ παλαιότεροι Χριστιανοὶ περικόπτοντες, ἐπεμπον, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς διατροφὴν αὐτοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς μισθοποδοσίαν τῶν στρατιωτῶν, ὅπως ὀλιγώτερον θλίβεται ὁ ἐν τῇ φυλακῇ ἀδελφός, τὸν ὁποῖον ὀνόμαζον *μανδρίον*, ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου, ἀγιον μάρτυν, υἱὸν τοῦ Ὑψίστου, δοχεῖον τοῦ Ἀγ. Πνεύματος. (Ἀπ. Διατ. V. 1).

Δῶρα δὲν ἐδέχοντο παρ' ἀσεβοῦς καὶ ἀνοσίου, ἐὰν δὲ κάποτε Χριστιανὸς ἠναγκάζετο παρὰ τοῦ τοιούτου νὰ δεχθῇ χρήματα, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Ἀποστόλων τὰ χρήματα ταῦτα ἐδαπανῶντο πρὸς ἀγορὰν ξύλων καὶ ἀνθράκων, καὶ ὅχι διὰ τροφὴν ἢ διὰ πόμα παρὰ τὸ προσήκον· «δίκαιον

γὰρ τὰ παρὰ ἀσεβῶν ταῦτα, πρὸς εἶναι κατάλωμα, οὐκ εὐσεβῶν βρώμα». (Ἀπ. Διατ. IV, 10).

Οἱ γενναῖοι τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται, οὔτε πρόχειροι, οὔτε ριψοκίνδυνοι ἦσαν, προσήχοντο δὲ μάλιστα, ὅπως μὴ ἐμπέσωσιν εἰς πειρασμόν, ἐὰν ὅμως ἐνέπιπτον, οὐδὲν αὐτοὺς ἐχώριζε τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, οὔτε ἐκ δειλίας κατήσχυον τὴν ὁμολογίαν. (Ἀπ. Διατ. V, 6).

Τὸ μαρτύριον ἐκάλουν *τοκετὸν* ἐν Κυρίῳ, γέννησιν ἐν Θεῷ, «ὁ γὰρ *τοκετός* μου *ἐπίκειται*» ἐφώνει ὁ ἱερὸς Ἰγνάντιος «*πῶρ καὶ Σταυρός, θηρίων τε συστάσεις, ἀνατομαί, διαιρέσεις, σφοδρισμοὶ δατέων, συγκοπή μελῶν, ἀληγομοὶ δλου τοῦ σώματος, κακαὶ κλάσεις τοῦ διαβόλου, ἐπ' ἐμὲ ἐρχέσθωσαν, μόνον ἵνα Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτύχω*. (Ἰγν. πρὸς Ρωμ. Ε'). *Ἐκεῖνον ζητῶ, τὸν ὅπερ ἡμῶν ἀποθανόντα, ἐκεῖνον θέλω, τὸν δι' ἡμᾶς ἀναστάντα*. (Ἰγν. πρὸς Ρωμ. 5).

Τὰ δεσμὰ αὐτῶν ὀνόμαζον «*πνευματικούς* *μαργαρίτας* (Ἰγν. πρὸς Ἐφεσ. κεφ. ια') *δεσμὰ θεοπρεπέστατα* (Ἰγν. πρὸς Σμυρ. ια') *δεσμὰ ἀγιοπρεπῆ καὶ διαδήματα δόξης* (Πολυκάρπ. πρὸς Φίλιπ. κεφ. α'). Τὴν ἡμέραν δὲ τοῦ μαρτυρίου. ἡμέραν *γενέθλων*, *δύσειν* ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ *ἀνατολῇ* πρὸς Θεόν». «*καλὸν τὸ θῆναι ἀπὸ κόσμου πρὸς Θεόν*» ἔλεγεν ὁ αὐτὸς ἱερὸς Ἰγνάντιος, «*ἵνα εἰς Θεὸν ἀνατελλῶ*» (Ἰγν. πρὸς Ρωμ. β').

Τὸν θάνατον ὀνόμαζον ὕπνον, μετάστασιν, ζωὴν ἄλυτον καὶ μακαρίαν ἀνάπαυσιν, τὰ δὲ πολυάνδρια χριστιανικῶς μεταφράζοντες, ὀνόμαζον *κοιμητήρια*, εἰς τὰ ὁποῖα συναθροίζομενοι, ἔψαλλον ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων μαρτύρων καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος ἀγίων. (Ἀπ. Διατ. VI. 30), πρὸ πάντων δὲ κατὰ τὴν Ἀγ. ἢ Μεγ. Παρασκευὴν εἰς ταῦτα, ὡς ὑπάρχοντα ἔξω τῆς πόλεως, καὶ διημέρευον, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ὡσαύτως ἔξω τῆς πόλεως παθὼν, εἰς Ἄδου κατήλθεν. (Ἰερ. Χρυσόστομος).

Πολλοὺ δὲ λόγου ἄξια εἶναι αἱ χριστιανικαὶ ἐκφράσεις καὶ τὰ χριστιανικὰ σύμβολα, τὰ ὁποῖα ἀνεγράφοντο ἐπὶ τῶν ἐπιτυμβίων πλάκων. Τοῦτων προσφιλέστατὴ ἦτο ἡ ἀπεικόνισις φάρου, νηὸς, οἴκου καὶ ἡ ἀπεικόνισις τεσσάρων ποδῶν τῶν μὲν ἐρχομένων, τῶν δὲ ἀπερχομένων, εἰς δὴλωσιν τῆς διαταγῆς τοῦ Πλάστου «Γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ».

Τὰς οἰκίας αὐτῶν οἱ παλαιότεροι Χριστιανοὶ σιμνῶς κατεκόσμων, ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων δι' αὐτῶν ἀπεικόνιζον σκηνὰς ἀπὸ τῆς Παλαιᾶς ἢ Καινῆς Διαθήκης, ἐπὶ δὲ τῶν δακτυλίων, σφραγίδων, λυχνίων καὶ τῶν λοιπῶν σκευῶν τοῦ οἴκου καὶ ἐπετάσσοντο ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας (Κλημ. Ἀλεξ. Παιδ. Γ', ια'), ὅπως κρυπτογραφικῶς ἀπεικονίζωσι τὰ ἱερὰ σύμβολα τῆς Χριστιανικῆς Θερησκείας, τῶν ὁποίων προσφιλέστατον τὸ ἱερὸν μονόγραμμα τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, =Ι. Χρ., τὸ ὁποῖον βραδύτερον ἔφερεν ἐπὶ τοῦ κράνους αὐτοῦ ὁ Μ. Κωνστίνος, ὡς καὶ ὁ μυστικὸς ἀστέρ τῆς Ἰ. Ἀποκαλύψεως, * =Ι. Χ. † (Μυστικὸς ἀστέρ τῆς Ἰ. Ἀποκαλύψεως).

Ἦδη ἐν τῇ Ἰ. Ἀποκαλύψει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰ.

ΤΕΧΝΟΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΔΙΕΜΟΡΦΩΘΗ
Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΝΑΟΣ

Ὁ χριστιανικὸς ναὸς εἶναι ἕνας ὁλόκληρος κόσμος. Ἐκφράζει ἀρχιτεκτονικῶς ὅ,τι ἐκφράζει μουσικῶς ἡ βυζαντινὴ ψαλμωδία καὶ ἡ χριστιανικὴ ὑμνογραφία τοῦ Ρωμανοῦ ἢ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Εἶναι μὲ ἄλλους λόγους ἢ καλλιτεχνικὴ μορφοποιήσις αὐτῶν τῶν χριστιανικῶν ἰδεῶν περὶ Θεότητος καὶ πνευματικοῦ κόσμου.

Ὁ δρόμος ὅμως ποῦ ὁδηγεῖ εἰς ἐπιτυχὴ καλλιτεχνικὴν ἀνάπλασιν ἀφηρημένων καὶ ἰδεαλιστικῶν ἀρχῶν, ὅπως εἶναι αἱ ἀρχαὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, ὁ δρόμος λέγομεν αὐτός, εἶναι τραχὺς καὶ ἀνωφερικός, ὀλίγας δὲ μόνον φορὰς ἐπιτυγχάνεται νὰ συνδυασθῇ εἰς ἓν ἀρμονικὸν σύνολον μορφῆς καὶ περιεχομένου ἢ ἀκριβοῦς δηλονότι ἰδέα καὶ ἡ αἰσθητικὴ τελειότης. Καὶ ἐὰν δι' ἄλλας περιοχὰς τῆς καλλιτεχνικῆς δραστηριότητος ὑπῆρχον ὁρισμένα πρότυπα τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν ἀφαιρετικὰ τῶν καλλιτεχνικῶν δοκιμῶν, εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἔπρεπε οἱ χριστιανοὶ ἀρχιτέκτονες νὰ ἐργασθοῦν ἀρχόμενοι ἐκ τοῦ μηδενὸς μὲ μόνον ἐφόδια τὰ βιώματα τοῦ ὑψηλοῦ ἰδεαλισμοῦ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἄν δηλ. διὰ τὴν ζωγραφικὴν αἱ ἀσκητικαὶ μορφαὶ τῶν ἁγίων ἀπετέλουν τὰς βασικὰς παραστάσεις τῶν ζωγράφων, οἱ ἀρχιτέκτονες τῶν χριστιανικῶν ναῶν εἰργάζοντο χωρὶς ἄλλα βοηθήματα μὲ μόνον ἐφόδια τὴν πίστιν καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν φλόγαν.

Διότι ἡ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ ἡ μουσικὴ εἶναι αἱ καλὰ τέχναι τῶν ὁποίων τὰ πρότυπα δὲν εὗρισκονται εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, εἰς τὴν φύσιν.

* *

Ἀπὸ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς νέας θρησκείας, τοῦ χριστιανισμοῦ, ἐτέθη καὶ τὸ ζήτημα τῶν τόπων τῆς λατρείας. Καὶ μολονότι οἱ μεγάλοι διωγμοὶ ἀνέκοπτον τὴν ἀναζήτησιν τῶν μορφῶν καὶ τῶν τύπων τῶν ναῶν, ἐν τούτοις τὸ πρόβλημα παρέμενεν πρόβλημα. Ὁ χριστιανισμὸς ἦτο ἀπολύτως νέα θρησκεία καὶ δὲν ἐδέχετο δάνεια ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν.

Ἡ ἀντίληψις μάλιστα, ἡ ὁποία ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τινων ἀρχαιολόγων, ὅτι ἡ χριστιανικὴ λατρεία κατὰ τὸν 3ον αἰῶνα γίνεται μεγαλοπρεπεστέρα, «διαμορφωθείσα κατὰ τὰ πρότυπα τῆς Ἰουδαϊκῆς λατρείας ἀφ' ἐνὸς καὶ τοῦ ἀρχαίου δράματος ἀφ' ἑτέρου» πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀστοχος.

Ὁ χριστιανισμὸς δὲν εἶναι παγανισμός, οὔτε

Χριστὸς λέγει περὶ Αὐτοῦ «*Εγὼ εἰμι .. ὁ ἈΣΤΗΡ ὁ λαμπρὸς καὶ ὁ ὁρθρινός*». (Ἀποκ. κβ' 16), καὶ τῷ ὄντι, τὸ ἀρχικὸν τοῦ Χριστοῦ στοιχεῖον Χ, τιθέμενον ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ †, σχηματίζει τὸ ἀνωτέρω κανονικὸν σχῆμα τοῦ Ἀστέρος, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ *τίμιον*, ὡς ἔλεγον, *ὄνομα*. (Ἀποστ. Διατ. V, 6) καὶ τὸ σταυρικὸν πάθος τοῦ Κυρίου μυστικῶς ὑπεδηλοῦτο καὶ ὑπεσημαίνετο.

(Ἀπολουθεῖ)

συγκριτικὴ θρησκεία. Ἐχει ἀπολύτως ἰδικούς του νόμους, ἐσωτερικούς, ποὺ κατευθύνουν καὶ τὰς ἐκδηλώσεις του καὶ τὸ περιεχόμενόν του.

Οἱ τόποι συναθροίσεως, λοιπόν, τῶν πρώτων χριστιανῶν ἦσαν αἱ πέντε στοαὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος διὰ τοὺς πρώτους ἐξ Ἰουδαίων χριστιανούς καὶ ὁρισμένα ὑπερῶα οἰκῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐτελοῦντο αἱ ἀγάπαι. Ἀργότερον κατὰ τὸν 3ον αἰῶνα καὶ κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν διωγμῶν ἢ αὐξήσις τῶν χριστιανῶν ἀπήνησε τὴν διαρρύθμισιν τοῦ οἴκου ἢ τὴν οἰκοδόμησιν νέων τόπων λατρείας.

Ὁ ἱστορικός τῆς Ἐκκλησίας Εὐσέβιος λέγει ὅτι «οἱ χριστιανοὶ μηδαμῶς ἔτι τοῖς πάλαι οἰκοδομήμασι ἀρκούμενοι, εὐρείας εἰς πλάτος ἀνὰ πάσας τὰς πόλεις ἐκ θεμελίων ἀνίστων ἐκκλησίας».

Εἶναι φυσικὸν ὅτι ἡ διαρρύθμισις τοῦ ἐσωτερικοῦ χώρου τῶν πρώτων ἐκκλησιῶν ἐγένετο μὲ βάσιν τὰ τελούμενα ἐν αὐτῷ. Τὸ πρῶτον σχῆμα τῶν ναῶν αὐτῶν δὲν εἶναι εἰς ἡμᾶς καὶ πολὺ γνωστόν, δεδομένου ὅτι τὰ διασωθέντα λείψανα εἶναι ἐλάχιστα καὶ ἀνεπαρκῆ διὰ τὴν τελείαν ἀποκατάστασιν τῆς ἀρχικῆς τῶν μορφῆς.

Πάντως ὁ πρῶτος χριστιανικὸς ναὸς ἦτο ὁρθόγωνος ἐπιμήκης αἵθουσα ἣτις ὠνομάσθη *Βασιλική* λόγῳ τῆς ὁμοιότητός της μὲ τοὺς ἡγεμονικοὺς ρωμαϊκοὺς οἰκούς οἵτινες ἐλέγοντο *basilica*, οὕτω ἐτέθη τὸ πρόβλημα τῆς ναϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Αἱ μορφαὶ τῶν πρώτων ναῶν ποικίλουν φυσικὰ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Ἄλλου παρουσιάζονται ὡς μονόκλιτα, τρικλιτα ἢ πολυκλιτα οἰκοδομήματα. Ἡ αἵθουσα πολλὰς φορὰς εἶχε εἰς μίαν τῶν στενῶν τῆς πλευρῶν ἀψίδα, καὶ μίαν ἐξέδραν διὰ τὸ προσβυτέρειον. Ἐδῶ πρέπει νὰ εἰπώμεν ὅτι οἱ τόποι τῆς λατρείας τότε διεκρίνοντο εἰς Ἐκκλησίας (ἐντὸς τῶν πόλεων), εἰς Εὐκτήρια (ἰδιωτικοὶ ναοὶ καὶ ναὶ δρια) καὶ Μαρτύρια, (ἦτοι τάφοι μαρτύρων).

(Συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα)

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ ἈΝΤΙΔΙΚΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ - ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ
ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΕΞΑΧΘΗ Ο ΑΓΩΝ

Πρὸ μηνῶν ἐκυκλοφόρησαν δύο βιβλία τοῦ συγγραφέως Ν. Καζαντζάκη μὲ ἐπιλήψιμον περιεχόμενον. Ἡ ἐπίσημος αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔλαβε θέσιν ἀμυντικὴν κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν ἐπέρασε εἰς τὴν ἐπίθεσιν. Ἐζήτησε νὰ ἐπέμβουν αἱ δυνάμεις τῆς πολιτείας καὶ νὰ κτυπήσουν τὸ κακὸν εἰς τὴν ρίζαν του, νὰ ἀπαγορεύσουν δηλ. τὴν κυκλοφορίαν τῶν βιβλίων. Ὁ ἀντίκτυπος τῆς ἐνεργείας αὐτῆς ὑπῆρξεν ἰσχυρός. Τὸν παρέλαβον τὰ πολυώνυμα ἔντυπα, οἱ διαλαληταὶ καὶ σκανδαλοθηραὶ τοῦ τύπου, τὸν ἐπολλαπλασίασαν καὶ ἐκόρρεσαν τὴν ἑλληνικὴν ἀτμόσφαιραν μὲ ἐλαχίστας ἀληθείας καὶ πολλὰ ψεῦδη. Ἔτσι ὁ πόλεμος ἤρχισεν. Οἱ πληρωμένοι θρηνοῦδοι τῆς κινδυνεύουσας πνευματικῆς ἐλευθερίας οἰμῶζον σπαρακτικῶς εἰς τακτικὰ διαστήματα καὶ ἐπικαλοῦνται τὰς μεγάλας ἀξίας τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας, ὥσάν νὰ ἐπι

τρέπτε ἐν ὀνόματι αὐτῶν τῶν ἀξίων ἀκόμη καὶ ἡ δολοφονία τοῦ ἡθους καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀρετῆς.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν ἡ Ἐκκλησία διὰ τὴν νικησὴν τὴν ὁργανωμένην ἀντίστασιν τῶν συνηγῶν τοῦ Ν. Καζαντζάκη, ἀγωνίζεται νὰ παραβιάσῃ τὴν θύραν τῆς πνευματικῆς ἀσυλίας καὶ νὰ πυρπολῇ τὰς πνευματικὰς ἀκάνθας καὶ τριβόλους τῶν ἔργων του.

Ἡ μάχη μαίνεται καὶ ἀσφαλῶς ἡ οἰαδήποτε ἀπόφασις τῆς πολιτείας ἐπὶ τῆς συγκεκριμένης ἐκκλησιαστικῆς προτάσεως δὲν πρόκειται νὰ σημάνῃ τὸ τέρμα τοῦ ἀγῶνος. Ὁ τελευταῖος ἴσως ἀρχίσῃ σφοδρότερος ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἐντεῦθεν. Τὸ πρόβλημα ἔχει γενικευθῇ καὶ ἐὰν δὲν ἀποδοθῶν τὰ τοῦ καίσαρος τῷ καίσαρι, ἐὰν δὲν προσδιορισθῶν τὰ οὐκ ὀπέδα ἐντὸς τῶν ὁποίων κινεῖται καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ ἐλευθερία τῶν συγγραφέων καὶ ἀκόμη ἐὰν δὲν καθορισθῶν τὰ ὅπλα ἀμύνης καὶ ἐπιθέσεως ἀμφοτέρων τότε ὁ ἀγὼν θὰ λάβῃ ἔκτασιν χωρὶς αὐτὸ νὰ εἶναι πρὸς ὄφελος τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὰ θολὰ ὕδατα ἀλιεύουν μόνον οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν τὴν ἀλήθειαν μὲ τὸ μέρος των.

Εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν τὰ βιβλία τοῦ Ν. Καζαντζάκη κρημνίζουν ἀνηλεῶς τὴν εὐσέβειαν τῶν ἀνθρώπων. Ἀρνοῦνται καὶ μηδενίζουν τὸν χριστιανισμόν ἀφοῦ κριονίζουν καὶ ἀφαιροῦν τὰ δόγματά του, τοὺς τεραστίους δηλ. κίονας ἐφ' ὧν ἐρείδεται ἡ στέγη τοῦ κολοσσαίου οἰκοδομήματος.

Καὶ ὅλοι γνωρίζομεν τι ἀπομένει ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἁρμονισμένον καθ' ὅλα οἰκοδόμημα τοῦ χριστιανισμοῦ ἐὰν ἀφαιρεθῇ ἕστω καὶ ἓν δόγμα. Ἡ θρησκεία μας εἶναι χριστοκεντρικὴ καὶ χωρὶς τὴν προσωπικότητα τοῦ Ἰδρυτοῦ ἡ δὲν ὑπάρχει. Ἡ μόνη συνεπὴς στάσις ἀπέναντι εἰς αὐτὴν τὴν θρασείαν ἐπίθεσιν εἶναι ἡ στάσις ἀμύνης. Ὁ Ν. Καζαντζάκης εἰσερχόμενος μὲ τὴν ἄλυσαν εἰς τὰ ἄδυτα τῆς μεταφυσικῆς δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ ἐκβληθῇ ἐκείθεν μὲ προπυλακισμούς. Ἡ ἀμυνα τῆς Ἐκκλησίας εἰς αὐτὰς τὰς περιπτώσεις εἶναι ὄχι μόνον δικαίωμα ἀλλὰ καὶ καθήκον αὐτῆς.

Ὅταν ὁμως ὁμιλοῦμεν περὶ ἀμύνης μήπως χρειάζεται νὰ προσδιορίσωμεν μὲ ἓν καθαρὸν περιγγραμμά τὰ ὅπλα διὰ τῶν ὁποίων ἐπιτυγχάνεται αὕτη; Ἀσφαλῶς ναί. Πρέπει δηλ. νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι δὲν εἶναι ταῦτόσημοι καὶ ἰσοδύναμοι αἱ ἔννοιαι τῆς ἀμύνης ὅταν αὕτη γίνεται διὰ τῆς φυσικῆς ἐξουσίας τοῦ ἀντιθέτου τῆς πνευματικῆς τοιαύτης, ἢ τῆς ἀπλῆς ἀντιρροῦσεως αὐτοῦ. Εἰς τὴν περίπτωσιν μάλιστα τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἀμυνα καὶ ἡ ἐπίθεσις γίνονται εἰς τὸ πεδίου τοῦ πνεύματος. Οὐδεὶς γνωρίζων τὰς θεμελιακὰς ἡθικὰς καὶ πνευματικὰς ἀξίας τοῦ Χριστιανισμοῦ δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ τὸ ἀντίθετον. Τὸ ἅγιον αὐτὸ καθίδρυμα τοῦ ὁποῦ ἡ ἔδρα εὐρίσκεται εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ αἰσθητὴ προβολὴν του εἰς τὴν γῆν, ἔχει ὡς ἀρχὴν ν' ἀμύνεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν του μόνον διὰ πνευματικῶν μέσων. Ἡ βία, ὁ καταναγκασμὸς ἢ ἀρχὴ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν μέσων διὰ τοῦ σκοποῦ εἶναι τὸσον μακρὰν τῆς θρησκείας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ γλυκατάτου Ναζωραίου, ὅσον μακρὰν εὐρίσκονται αἱ ἔννοιαι τῆς χρονικότητος μὲ τὴν αἰωνιότητα,

τοῦ ἀειζώου πνεύματος μὲ τὴν φθαρτὴν ὕλην τοῦ ἀπείρου τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν πεπερασμένον ἄνθρωπον. Ἡ καταφυγὴ συνεπῶς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν ὁμὸν δυναμισμὸν τῆς Πολιτείας διὰ τὴν περιστολὴν ἐνὸς πνευματικοῦ καρκινώματος εἶναι προσπάθεια περιστολῆς ἐνὸς κακοῦ δι' ἐνὸς ἄλλου. Δὲν δυνάμεθα ν' ἀναδέτομεν εἰς ἀναρμόδια πρόσωπα τὴν ἀρχιστρατηγίαν μιᾶς μάχης.

Καὶ ἡ ἐπὶ κλησίς τῆς ἐπεμβάσεως τῆς πολιτείας εἰς ζητήματα πνευματικῶν διαφορῶν εἶναι κατὰ χειρότερον. Τοιοῦτο ἱρόπως πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσωμεν καὶ τὴν πρόσφατον ἐνέργειαν τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος Ν. Καζαντζάκη μὲ πολλὸν σκεπτικισμόν. Πρῶτον διότι ἀποκαλύπτει μὲ τὴν ἐνέργειαν ταύτην ὅτι ἔχει κλονισθῇ ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς ὅπλα. Τοῦτο μολοντοῦ εἶναι βλάβη φαινομένη ἀληθινόν, ἡ ἀμφιβολία διὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν πνευματικῶν μέσων τῆς ὑποσκάπτει ὡς διαβρωτικὸς σάραξ τὰς συνειδήσεις τῶν ταγῶν αὐτῆς. Δὲν ἀποκλείεται ἀκόμη ἡ ἐνέργεια αὕτη νὰ εἶναι ἔνδειξις μιᾶς προσπαθείας ἡσυχασμοῦ τῶν ἡγετῶν τῆς κρατουσῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι προκρίνουν τὴν συντομωτέρου ὁδὸν διὰ νὰ ἀποφύγουν τὸν πνευματικόν. μακροχρόνιον ἀλλὰ τὸσον μεγαλειώδη καὶ σύστοιχον μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας ἀγῶνα. Τὸ πόσον ἔξαι πρὸς τὸν χριστιανισμόν εἶναι ὅλοι αἱ ἱεροεξεταστικαὶ μέθοδοι, καὶ τὸ πόσον πέραν καὶ ἄνω εὐρίσκεται ἡ ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας (ἣτις εἶναι τὸ μεῖζον) ἐκ τῆς πολιτείας (ἣτις εἶναι τὸ ἔλαττον) εἶναι περιττὸν νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα.

Ἀρνούμεθα μόνον νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία γίνεται ἀσθενεστέρη ὅταν ζητεῖ τὴν συνδρομὴν τῆς πολιτειακῆς δυνάμεως, ἐνῶ ἰσχυροποιεῖται μόνον ὅταν στηρίζεται εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς δύναμιν. Ἐχει λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία sui generis τὸ δυναμισμόν καὶ τὴν ἐξουσίαν ὄχι μόνον ν' ἀντιπαλαίῃ μὲ φαινόμενα ὡς τοῦ Καζαντζάκη ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ὁργανωμένον ἀπὸ τὸν διάβολον κακὸν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Μάρτυς ἡ ἱστορία.

Αὐτὴν τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸ καθήκον δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὸ ἀναθέσῃ εἰς μισθοφόρους. Ἀντιθέτως τὸ χρέος τῆς υπερασπίσεως τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν ἐπιβάλλει εἰς τὴν στρατευομένην Ἐκκλησίαν νὰ ὑψώσῃ τὸν πυρσὸν τῆς ἀληθείας ἐπάνω ἀπὸ τὰ καπνίζοντα ἑρείπια τοῦ σημερινοῦ κόσμου. Νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν ἄνθρωπον τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Νὰ ἐρευνήσῃ διὰ τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ τὸ ὁποῖον φύεται εἰς τὴν κόπρον τῆς παρακμῆς. Νὰ ἀναλάβῃ ἐκστρατείας διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀνόρθωσιν διὰ τὴν πνευματικὴν ἀποτοξίνωσιν καὶ διὰ τὴν ἱστορικὴν ἀνάθεωρσιν τοῦ παρόντος. Καὶ πάντα ταῦτα δὲν γίνονται μὲ τὴν μακαριότητα καὶ τὴν ραθυμίαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχηγῶν. Ἀπατοῦν ἀρνησιν τῶν ἀνέσεων, ἀπαλλοτριώσιν τῶν ἀγαθῶν καὶ αὐτοθυσίαν ἡρώων. Πολὺ περισσότερον δὲν γίνονται ταῦτα ὅταν παραπέμπομεν τὰ πνευματικὰ προβλήματα εἰς τὰς καλένδας, δηλ. εἰς τὴν ἀστυνομικὴν δύναμιν τῆς πολιτείας. Ἡ δύναμις τοῦ πνεύματος εἶναι ἀπείρως ἰσχυροτέρα τῆς ὁμῆς ὕλικῆς βίας. Ἐκτὸς ἐὰν ἡ μόνη φροντίς τῆς κρατουσῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ ἡσυχασμὸς καὶ ἡ ἀποφυγὴ τῆς μάχης.

Ἀγιογραφικαὶ Σκέψεις

ΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΟΙ ΟΦΘΑΛΜΟΙ

Ἐν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς
Κυριακῆς τοῦ Τυφλοῦ

Καταπληκτικὸν τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ. Ἀποδεικνύει τὴν δύναμιν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν κατανόησιν τοῦ Σωτῆρος μας.

Εἶναι ὅμως καὶ γεμάτο πολύτιμα διδάγματα. Εἶναι ἓνας ἰσχυρὸς τονισμὸς τῆς ἀξίας τοῦ φωτός. Τὸ φῶς παράγων ζωῆς. Τὸ φῶς ὁδηγὸς τῶν ἀνθρώπων. Τὸ φῶς βάσις ἐλπίδος. Τὸ φῶς διώκτης τοῦ φόβου. Ἀπολύτως ἀπαράιτητον ἀπολύτως ἀναγκαῖον.

Φαντασθῆτε τὸν πλανήτην μας, τὴν γῆν αὐτὴν, χωρὶς τὸ ἡλιακὸν φῶς. Μία ἀπέραντος καὶ καταθλιπτικὴ νύκτα θὰ ἐβασίλευε. Μιὰ νύκτα προῖμιον ἑνὸς τραγικοῦ θανάτου τῆς ζωῆς. Μιὰ νύκτα γεμάτη φόβους, μελαγχολία, ἀπογοήτευσι.

Τὸ φῶς ὅμως αὐτὸ μὲ τίς χαρὲς τοῦ καὶ τὴν εὐεργεσία του, τὸ χαίρονται μόνον ὅσοι ἔχουν ὀφθαλμοὺς ὑγιεῖς, μάτια ὀρθάνοικτα.

Φῶς καὶ ὀφθαλμοὶ δύο παράγοντες εὐτυχίας καὶ χαρᾶς δύο οὐσιώδεις προϋποθέσεις τῆς ζωῆς.

Ἡ ἴδια ἀναλογία ὑπάρχει εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνον σῶμα, ἀλλὰ καὶ πνεῦμα. Ἐχει λοιπὸν ἀνάγκη φωτός καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν του πορείαν.

Καὶ τὸ φῶς αὐτό, ἐξαστράπτων καὶ ζωογόνον ἐκπέμπει πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ὁ νοητὸς Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, ὁ Χριστὸς μας. Τὸ διεκήρυξε ὁ ἴδιος ἐνώπιον τῶν μαθητῶν του «ὅτε ἐν τῷ κόσμῳ ὃ φῶς εἰμι τοῦ κόσμου». Φῶς τοῦ κόσμου. Καὶ τοῦτο ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καὶ τοῦτο ἐπιβεβαίωσεν ἡ πείρα ἑνὸς ἐκάστου.

Ἀλλὰ τὸ φῶς αὐτὸ τὸ ἀπολαμβάνουν οἱ ἔχοντες ὑγιεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς των. Ἐκεῖνοι ποὺ μποροῦν νὰ δοῦν τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἁρμονίαν τοῦ κόσμου, εἰς τὴν καταπληκτικὴν ὠραιότητα τοῦ κόσμου, εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Αὗτοί μ.ποροῦν νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὸ φῶς αὐτὸ τῆς χάριτος. Οἱ ἄλλοι οἱ τυφλοὶ, οἱ ἔχοντες κατεστραμμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, τὸν ἐγωϊσμόν, τὴν ὑποκρισίαν, θὰ διαβεβαιωθῶν πάντοτε ὅτι δὲν βλέπουν τίποτε. Δυστυχεῖς καὶ ἀξιοδάκρυτοι.

Ἀγαπητοὶ Ἀναγνώσταί

Τὸ φῶς λάμπει καὶ θὰ λάμπη. Προσέξατε λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς σας διὰ νὰ μὴ πλανηθῆτε ἀπὸ τὸ ἐν «ὕμιν σκότος».

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑΣ

Πᾶς ὁ ὑπὸν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται,
ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.
Λουκ. ιβ'

Τοῦτο τὸ θανατηφόρον πάθος τῆς ὑπερηφανείας ἐκεῖνος ὅπου θέλει νὰ τὸ καταλάβῃ καθὼς πρέπει, ἅς ἀνεβάσῃ τὸν νοῦν του ὑψηλὰ, ἅς ἔλθῃ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκεῖ ἅς συλλογισθῇ μέσα εἰς τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἅς εἰπῇ, ἐδῶ ὅπου εἶναι μία γαλήνη, ἐδῶ ὅπου εἶναι μία ἀκροτάτη ἡσυχία, ἐχθρῶν ἐπιβουλαῖς δὲν εἶναι, φιλαργύρων ψευδομαρτυρίαι δὲν ἀκούονται. Πόθεν λοιπὸν ἐγκρεμίσθηκε τὸ πρῶτον τάγμα τῶν Ἀγγέλων ποῖοι ἐναντίοι τὸ ἐπολέμησαν καὶ τὸ ἐξώρισαν ἀπὸ ἐτοῦτο τὸ βασιλικόν καὶ ὠραιότατον παλάτι; Πόθεν τοὺς ἤλθεν τούτῃ ἡ συμφορὰ ἡ μεγάλη; Ἐκεῖνοι ὅπου ἦτον πολῖται τοῦ οὐρανοῦ, νὰ γενοῦν οἰκήτορες τῶν κατὰχθονίων; Ἐκεῖνοι ὅπου ἦτον πρότερον κληρονόμοι τῆς οὐρανοῦ βασιλείας ὑστερον κληρονόμοι τῆς αἰωνίου κολάσεως; Καὶ νὰ εἰπῶ μὲ ἕνα λόγον, ἐκεῖνοι ποὺ ἦτον φίλοι ἡγαπημένοι τοῦ ἀγίου Σαβᾶθ, πῶς ἔγιναν ὑστερον ἐχθροὶ μισημένοι καὶ καταδικασμένοι ἀπὸ αὐτὸν τὸ ἴδιον τὸν Θεόν; Αὐτὰ συλλογιζόμενος καταλαμβαίνεις, ὅτι δὲν ἐστάθη ἄλλον τὸ αἴτιον, παρὰ τὸ πάθος τῆς ὑπερηφανείας.

Αὐτὸ εἶναι ὅπου ἐπροξένησεν εἰς τὸν Ἑωσφόρον αὐτὴν τὴν ἀξιοδάκρυτον συμφορὰν, αὐτὸ εἶναι ὅπου τὸν ἐγκρεμίσεν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὑψηλότατον καὶ ὠραιότατον παλάτιον, αὐτὸ εἶναι ὅπου τὸν κατεδίκασεν εἰς τὰ κατὰχθονία τοῦ ἄδου. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ὅπου θέλω ἐγώ, ὃ ἀκροατά, νὰ ἐνθυμίσαι, εἶναι ὅτι ἡ ὑπερηφάνεια ἔχει πατέρα τὸν διάβολον, αὐτὸς τὴν ἐγέννησεν, αὐτὸς τὴν ἐβύζασεν μὲ τὸ γάλα τῆς κακίας του, ὅμως τὸ ἐπαθεὶν ὥσάν τὴν ὀχνητὴν ὅπου θανατώνεται ἀπὸ τὰ ἴδια τῆς τὰ παιδιὰ, διότι ἂν δὲν φάγῃ τὴν κοιλίαν τῆς δὲν γεννῶνται, τὸ ἴδιον ἔγινε καὶ μὲ τὸν Ἑωσφόρον, ἐσοφίσθη τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ θέλωντας νὰ τὴν γεννήσῃ ἐγκρεμίσθηκεν, ἐθανατώθηκεν, ἐπαθεν ὅσην συμφορὰν ἤκουσες ὅπου ἀπηρῆθμισα ἀνωτέρω. Φυλάττωντας λοιπὸν ἐσὺ εἰς τὴν μνήμην σου, ὅτι ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι θυγατέρα τοῦ διαβόλου, ἔλα εἰς τὸν Παράδεισον, ἔμα εἰς ἐκεῖνο τὸ θεοφύτευτον περιβόλι, στοχάσου τὴν εὐκρασίαν ἐκείνου τοῦ τόπου, βλέπε τὰ δένδρα πῶς βλαστάνουν μαζὶ μὲ τοὺς καρπούς, ἡ γῆ προτοῦ νὰ γεωργηθῇ καὶ νὰ σκαφθῇ ἀναδίδει τὰ γεννήματα.

Βλέπε καὶ τὸν προπατορὰ σου Ἀδὰμ εἰς τὴν θρόνον βασιλικὸν κάθεται, μονάρχης χωρὶς νὰ πολεμήσῃ, ἐξουσιαστὴς χωρὶς νὰ κοπιᾷ, σοφὸς χωρὶς νὰ σπουδᾷ προσηκνυμένος ἀπὸ ὅλους χωρὶς νὰ φοβᾷται τινά, ὅλοι τοῦ ὑποτάσσοντο, ὅλα τὰ ζῶα τὸν ἐφοβοῦντο, ὁλωνῶν τὰ δνόματα ἔδωκε. Βλέπε μὲ ποῖον ἔνδυμα, μὲ ποῖον σκέπασμα τῆς ἀθωότητος τὸν εἶχε περιτριγυρισμένον ὁ πλάστης καὶ δημιουργὸς Θεός. Ἦθελες εἰπῇ ὅτι ὁ Ἀδὰμ εἰς αὐτὸν τὸν θρόνον ὅπου κάθεται, δὲν θέλει σαλεύσει ποτέ, ἀλλὰ ἡ μικρὴ θυγατέρα τοῦ διαβόλου ἡ ὑπερηφάνεια, παρευθὺς ὅπου ἐψηθύρισεν εἰς τὰ αὐτὰ τῆς Εὐᾶς ὅτι ἔσεσθε ὡς Θεοί, παρευθὺς ὅπου

ΠΩΣ ΔΙΕΜΟΡΦΩΘΗ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΝΑΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

Ὁ Θρίαμβος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ Μ. Κωνσταντίνου ἐτελειοποίησε καὶ διεμόρφωσε ὁριστικῶς τὸν ὑπάρχοντα ναὸν δηλ. τὴν Βασιλικήν. Κατὰ τὸν ρυθμὸν αὐτὸν ἰδρύνονται ἐπιμήκη οἰκοδομήματα τὰ ὅποια χωρίζονται ἐσωτερικῶς διὰ κωνοστοιχιῶν (αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦν τὰ κλίτη) καὶ καταλήγουν εἰς τὴν ἀψίδα τοῦ Ἱεροῦ.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῶν βασιλικῶν καλύπτεται δι' ὀρθομαρμαρώσεως, καὶ οἱ τοῖχοι πολλὰς φορὰς κοσμοῦνται μὲ ψηφιδωτὰς διακοσμήσεις. Ἡ στέγη εἶναι ἀμφικιλινῆς (σαμαρωτῇ) καὶ τὰ πολλὰ παράθυρα τὰ ἀνοιγόμενα εἰς τοὺς τοίχους ῥίπτουν ἀπλετον φῶς ἐντὸς τοῦ ναοῦ.

Ἀνακεφαλαιοῦντες λέγομεν ὅτι ὁ πρῶτος ρυθμὸς τοῦ χριστιανικοῦ ναοῦ, ἡ Βασιλική, ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ἱεροῦ βήματος, τοῦ κυρίως ναοῦ τοῦ νάρθηκος καὶ τοῦ αἵθρου. Πέριξ τοῦ ναοῦ οἰκοδομοῦνται καὶ ἄλλα κτίσματα ὡς τὰ βαπτιστήρια σκευοφυλάκια καὶ λουτρώνες.

Τὸν ὅλον ναὸν περιέβαλεν ἰσχυρὸν περιτείχισμα διὰ νὰ εἶναι ἀπρόσβλητος ἀπὸ ἐπιθέσεις καὶ ἐπιδρομὰς τὸν ἐξωθεν ὠχυροῦτο περίβολος τῷ τοῦ παντὸς περιτειχίσματι, ὡς ἂν ἀσφαλέστατον εἶη «παντὸς ἔρκος...» ὡς λέγει ὁ ἱστορικὸς Εὐσέβιος διὰ τὴν ὀχύρωσιν τῆς Βασιλικῆς τῆς Τύρου.

Σημειώσεις

Τὸ ἀνωτέρω σημεῖωμα ἀποτελεῖ ἓν γενικὸν διάγραμμα τοῦ μεγάλου θέματος τῆς χριστιανικῆς ναϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Θέμα ποῦ ὅσον καὶ ἂν καθημερινῶς φωτίζεται μὲ πολλὰς ἐργασίας εἰδικῶν ἐπιστημόνων, παραμένει πάντοτε ἓν θαῦμα ποῦ ἡ ἐξήγησις του εὐρίσκεται εἰς τὴν μεταφυσικὴν τοῦ ῥίζαν. Κάποιαν συνέχειαν τοῦ σημειώματος αὐτοῦ ἀποτε-

ὁ παμπόνηρος ὄφρι διάβολος ἠθέλησεν νὰ κάμῃ συμπεθέριον νὰ δώσῃ τὴν θυγατέρα του τὴν ὑπερηφάνειαν εἰς τὸν Ἀδάμ, παρ' οὗτος τὸν ἐγκοίμει ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βασιλικὸ παλάτι, τοῦ ἀνέσπασεν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τὸν βασιλικὸν στέφανον τῆς Ἀθανασίας καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν ἀκανθηφόρον καταδίκην τοῦ θανάτου, τὸν ἐγύμνωσε ἀπὸ τὸ λαμπρὸν φόρεμα τῆς ἀθωότητος καὶ ἀπαθείας, καὶ τὸν ἔνδυσε τοὺς δερματίνους χιτῶνας τῆς καταδίκης, τοῦ ἐπῆρε τὴν ἐξουσίαν τῆς ἀφοβίας καὶ τὸν ἔνδυσε τὴν δουλίαν τοῦ φόβου. Καὶ εἰς ὅλον τὸν ὕστερον, ἤλθεν εἰς τόσῃ καταδίκην ὁ ἀγαπημένος Ἀδάμ, ὥστε νὰ ἐξορισθῇ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον τῆς εὐφροσύνης, «καὶ ἐξαπέστηλεν αὐτὸν Κύριος ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθη». Ὡς δυστυχία ἀνήκουστος, ὁ συμφορὰ ἀκαρηγόρητος, ὁ ἐξορία ἀξία διὰ νὰ σὲ κλαύσῃ τινὰς ἀληθῶς μὲ δάκρυα μαύρα. Καλὰ ἔλεγον εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι μήτηρ τῶν συμφορῶν, καὶ τοῦτο μὲ δίκαιον τρόπον ἐπεῖδή καὶ εἶναι θυγατέρα τοῦ διαβόλου.

Μοναχὸς ΜΑΚΑΡΙΟΣ ἔτει 1737

λεῖ τὸ ἄρθρον «Γύρω ἀπὸ τὴν τέχνην τοῦ Βυζαντίου» ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον 191, ὅπου καὶ παραπέμπομεν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Καθιστῶμεν γνωστὸν, ὅτι ἅπασαι αἱ ὑπηρεσίαι τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τὰ γραφεῖα Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ ἡ «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας» μετεφέρθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Νίκης 33 πλησίον τῆς Πλατείας Συντάγματος. Ἀριθμὸς τηλεφώνου τοῦ λοιποῦ 26-752.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΩΝ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Νομὸς Μαγνησίας

Δήμος Βόλου

Ἀρ. Πρωτ. 6630)2997

Ἐν Βόλῳ 6 Μαΐου 1955

Πρὸς

Τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν
Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
Εἰς Ἀθήνας

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἐκφράσωμεν θερμότητας εὐχαριστίας ἐκ μέρους τῶν συμπολιτῶν μας διὰ τὴν ἀμεσὴν ἠθικὴν καὶ ὕλικήν, συμπαράστασιν.

Ὁ Δήμαρχος Βόλου

Γεώργιος Α. Κατᾶλης

Διὰ τὴν ἀκριβείαν
ὁ Διευτὴς τοῦ Δήμου Βόλου
Θωμᾶς Δημ. Σιάτρας

Ἐκλεκταὶ ἐκδόσεις

Ἐκκυκλοφόρησεν εἰς καλαισθητικὸν φυλλάδιον ἡ εἰς τὸν «Παρνασσόν» δοθεῖσα διάλεξις τοῦ κ. Π. Ροζάνη «Περὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐρίδων τῆς Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἀνοχῆς» ἥτις μεγάλην ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν εἰς τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον καὶ ἔδειξε τὸν ὁρθὸν δρόμον διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκ τοῦ σημερινοῦ ἀδιεξόδου.

Συστήνομεν, ὅθεν, θερμῶς τὸ ἐμπειριστατομένον αὐτὸ φυλλάδιον εἰς ἅπαντας τοὺς ἀδελφούς, καὶ εἰς τὸν συγγραφέα αὐτοῦ ἀπευθύνομεν θερμὰς εὐχὰς διὰ πολλαπλασίαν πνευματικὴν καρποφορίαν καὶ πλησμονὴν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἰδεῶν.

Ὁ συγγραφεὺς ἀφιερώνει τὴν μελέτην του εἰς τὸν σεβασμιώτατον Ἅγιον Πρόεδρον ἡμῶν κ. Χρυσόστομον.

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κρεμασμένου

Ἡ ἐφημερίς «Ταχυδρόμος», εἰς εἰρωνικὸν τῆς σχόλιον ἀποδίδει τὸ πρὸς ἡμᾶς ἐνδιαφέρον ὠρισμένων βουλευτῶν εἰς τὴν ψηφοθηρίαν. Τὴν πληροφοροῦμεν ὅτι οὐδέποτε ἐπαζαρεύσαμεν τὴν ἐλευθερίαν μας μὲ τόσον ταπεινὰ μέσα. Ἀντιθέτως οἱ πολιτικοὶ τῆς ἀντιπαλοῦ ὁμιλοῦν εἰς βᾶρος τῆς μὲ πολλὰ ὑπονόμενα περὶ «Συγκροτημάτων» κλπ. Ἀλήθεια τί γνώμην ἔχει περὶ τοῦ τελευταίου;

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Φαιδρότητες χρονογράφου

Με μεγάλη κατάπληξη, πλαισιωμένη ἀπὸ κάποια θυμηδία, διαβάσαμε εἰς τὴν εβδομαδιαίαν ἐφημερίδα «Ἀνεξαρτησία» (17-4-55) καὶ εἰς τὴν στήλην «Γυναικεῖες Κουβέντες» τὸ ἀρθροῖδιον τῆς κ. Ρωξάνης ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἰκογενειακοὶ διχασμοί». Δὲν ἔχουμε λόγον νὰ ἀμφισβητήσουμε τὴν πολυμάθεια καὶ εὐθυμία τῆς ἐν λόγω ἀρθρογράφου. Παρουσιάζεται ὁμως τελείως ἀστοιχείωτη ὅταν γράφῃ: «μερικοὶ πεισματομένοι κληρικοὶ ἐπιμένουν» νὰ τοποθετοῦν τὴν θεία αὐτὴ «Ἀνάστασι δέκα τρεῖς μέρες ἀργότερα». Μπράβο κ. Ρωξάνη! Σὰς πληροφοροῦμε λοιπὸν, ὅτι τὸ Πάσχα εἶναι κινητὴ ἑορτὴ καὶ ἐπομένως ρυθμίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ἰουλιανοῦ (παλαιοῦ) ἡμερολογίου. Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς συνιστᾷ τὴν φαιδρότεραν κωμωδίαν διὰ τὴν Αὐτοκέφαλον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ νὰ χρησιμοποιοῦν εἰς τὴν λατρείαν 2 ἡμερολόγια, ἓνα (νέον) διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτὰς (Χριστούγεννα, Θεοφάνεια, Δεκαπενταῦροντο κ.λ.π.) καὶ ἓνα (παλαιὸν) διὰ τὰς κινητὰς (Πάσχα-Πεντηκοστὴ κ.λ.π.).

Τὸ Πάσχα λοιπὸν ὡς κινητὴ ἑορτὴ, ρυθμιζομένη κατὰ τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον, συνηγορεῖται καὶ ἀπὸ παλαιολογιστὰς καὶ ἀπὸ νεοημερολογιστὰς!! Ἀδικὸς λοιπὸν ὁ οἶκος καὶ μάταιαι αἱ συστάσεις. Τώρα τὸ «παλαιολογιστικόν» εἶναι ὑπόθεσις εὐρύτερα, πού ξεφεύγει κάπως τὴν ἀποστολὴν μιᾶς χρονογράφου. Ἐνὰ μόνον ἐρωτῶμεν τὴν κ. Ρωξάνη: Ὡς Ἑλληνὶς ποῖαν γνώμην ἔχει διὰ τοὺς ἐναντίον τῶν Παλαιολογιστῶν διωγμούς; Εἶναι ἢ δὲν εἶναι δικαίωμα παντὸς Ἑλλήνος πολίτου, νὰ πρεσβεύῃ, ὅ,τι θέλει; Ὅα ἢ θέλαμε τὴν γνώμην τῆς εἰς τὴν στήλην τῆς, καὶ ἄς ἀποφεύγει... παρόμοιες γκάφες!

Ἡ δρᾶσις τῶν Κατηχητικῶν μας

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος τὸ Κατηχητικὸν Περιστερίου μετέβη εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον Βουλᾶς. Ἐκεῖ ἐψυχαγώγησαν τοὺς μικροὺς ἀσθενεῖς τροφίμους μετὰ χριστιανικὰ ἄσματα, προσφέροντες καὶ διάφορα γλυκίσματα εἰς αὐτοὺς. Ἡ ὥραία αὕτη πράξις τοῦ Κατηχητικοῦ ἐνθουσίασε τοὺς μικροὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀπέσπασε τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν ἔπαινον τοῦ προσωπικοῦ. Τὸ Κατηχητικὸν συνώδευσε ἡ κατηχήτρια δ. Θεοδὸ. Τσοῦμα καὶ αἱ κυραὶ Ε. Κατωπόδη, Σ. Δούβαρη, Εἰρ. Βορέα, μέλη τῆς Ἐφορίας Κατηχ. Σχολείων.

Ἡρεμὸς τελευτῇ

Εἰς τὸ ἥσυχον περιβάλλον τοῦ ἐπιγείου παραδείσου τοῦ Ἀθῶνος ἀνεχώρησε διὰ τὴν ποθητὴν αἰωνιότητα, ὁ εὐλαβέστατος ἀσκητὴς καὶ ἑνθερμος ζηλωτὴς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος πατὴρ Εὐθύμιος ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Σκήτην τῶν Ἰβήρων, πνευματικὸς πατὴρ τοῦ Ἱερομονάχου πατρὸς Ἰγνατίου. Ὅσοι ἐγνώρισαν τὸν πατέρα Εὐθύμιον θὰ ἐνθυμοῦνται τὰς πολλαπλὰς αὐτοῦ ἀρετὰς καὶ τὴν μακαρίαν ἀπλότητά του. Ἡδὴ τώρα εὐχεται ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Μεταξὺ τῶν σεισμοπλήκτων Βόλου

Μεταξὺ τῶν θυμάτων τῆς τρομερᾶς θεομηνίας τοῦ Βόλου συγκαταλέγονται καὶ 5 ἄνῃ καρίτσι, μέλη ἀδελφότητος. Ἡ μικρὰ αὕτη ἀδελφότης, ἥτις ἐπιζητεῖ τὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τὸν Κύριον καὶ τὴν ἀσκήσιν τῆς φιλανθρωπίας εἰς τὸ ἥσυχον περιβάλλον ἐνὸς μικροῦ χωρίου τοῦ Πηλίου εὐρέθῃ χωρὶς στέγην μετὰ τὸν σεισμόν. Καθῆκον ὅθεν ὄλων καὶ ἰδίως τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς ὀργανώσεώς μας εἶναι καὶ ἡ ἐνίσχυσις τῆς μικρᾶς αὐτῆς πνευματικῆς κυψέλης. Ἀπὸ τὸν Π. Καλλιόπιον δίδονται πληροφορίες.

Ἡ περιοδεία τοῦ Ἀγίου Προέδρου

Ὁ Πανιερώτατος ἡμῶν πρόεδρος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως Γραμματέως τοῦ πατρὸς Καλλιόπιου ἐπεσκέφθησαν τὰ παραρτήματα Ἀγ. Πνεύματος Σερρών, Σερρών, Καβάλας, Μεσσηνίας, Παγγαίου. Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη ἐνίσχυσε καὶ τοὺς ἐπισκέπτας καὶ τοὺς ἀδελφούς τῶν παραρτημάτων. Ὁ ζήλος ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι φλογερώτατος. Εἰς τὸ προσεχές θὰ παραθεσώμεν περιγραφὴν τῆς περιοδείας αὐτῆς.

Ἀξιεπαινοὶ μαχηταί

Ἐκφράζομεν τὴν ἀμέριστον συμπάθειάν μας πρὸς τὰ μέλη τοῦ Ὁρησκευτικοῦ Συλλόγου «Μέγας Ἀθανάσιος» διὰ τὸν ἀποφασιστικὸν ἀγῶνα τῶν ἐναντίον τῆς διαφθορᾶς καὶ τῶν πορνικῶν «Καλλιστείων». Εἶναι ἄξιοι τῆς εὐγνωμοσύνης ὄλων τῶν τιμίων Ἑλλήνων ἀνεξαρτήτως ἐκκλησιαστικῶν ἀντιλήψεων, διότι πλησίον τοῦ στόλου τῆς πίστεως ὑπάρχει καὶ ὁ στόλος τῆς Ἠθικῆς στηρίζων καὶ αὐτὸς τὴν Ἑθνικὴν στέγην τῆς Πατρίδος μας.

Ἡ ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Ποταμιὰ Θάσου (Ἀπρίλιος 1955 τοῦ ἀντιποκριτοῦ μας).— Ὑστερα ἀπὸ τέσσερα ἔτη τὸ πολυπληθὲς παράρτημά μας ἐώρτασε τὰς Ἀγίας ἡμέρας τῆς Μεγάλης ἐβδομάδος καὶ τοῦ Ἀγίου Πάσχα μετὰ ἱερέως τοῦ αἵδεσ. Μιχαήλ Ν. Σαββοπούλου. Τὴν Τρίτην τοῦ Ἀγ. Πάσχα ἐωρτάσθη ἡ τοπικὴ ἑορτὴ τῆς νήσου Θάσου τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Τὴν Παρασκευὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, αἱ οἰκογένειαι τῶν Γ.Ο.Χ. μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν συνεκεντρώθησαν εἰς τὸν εὐρύχωρον αὐλόγυρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνέφαγον εἰς τὸ Γεῦμα τῆς Ἀγάπης ὡς μίᾳ Χριστιανικῇ Οἰκογένειᾳ. Ἐγένετο δὲ ἡ βάπτισις τοῦ τέκνου τῶν Ἰωάννου καὶ Στυλιανῆς Γεωργαλᾶ ὀνομασθὲν Ἐλένη. Τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων καὶ ἐν τὸς τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων εὐλογήθησαν ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω ἱερέως οἱ Γάμοι τῶν μελῶν μας Ἰωάννου Παντ. Παντελίδου μετὰ τῆς Θωμαῆς Δημ. Τζίμα. Παράνυμφος παρέστη ὁ κ. Δημ. Ραξενίδης.

Πελοπίδας Δημητρίκος

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβάσματα συνδρομῶν, ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Μεροκούριον Καλοσκάμην ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθῆναι διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν.

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάνος

Νίκης 33 — Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθῆναι